

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/113/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118209468
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8118209468.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Kh.02.279 reg. ovKrajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu N. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom Košická Belá 281, 044 65 Košická Belá, právne zastúpeného KAIFER advokátska kancelária s.r.o., Fibichova 11, 040 01 Košice, IČO: 36861561, proti žalovanej Obec V., V. 186, IČO: 00327344, právne zastúpenej PALŠA a PARTNERI advokátska kancelária spol. s r.o., Masarykova 13, 080 01 Prešov, IČO: 36492086, o zaplatenie 5.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu i žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 32C/37/2018 - 230 zo dňa 24.07.2019

rozhodol:

I. M e n í rozsudok súdu 1.inštancie tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 5.000,- Eur od 22.08.2018 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v plnom rozsahu vo vzťahu k žalovanému.

III. P r i z n á v a žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu vo vzťahu k žalovanému.

IV. O trovách konania rozhodne súd 1.inštancie samostatným uznesením.

V. Z a m i e t a návrh žalovaného na prerušenie konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.200,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 22.08.2018 do zaplatenia a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. III. Vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 68 %, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ustanovením § 123, § 451 ods. 1, 2, § 456 a § 458 Občianskeho zákonníka, ustanovením § 1 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 66/2007 Z.z.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že účelom zákona č. 66/2009 Z.z. bolo usporiadať vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obce alebo vyššieho územného celku, ktoré prešli do vlastníctva obce alebo vyššieho územného celku podľa osobitných predpisov, vrátane príľahlej plochy, ktorá svojím umiestnením a využitím tvorí neoddeliteľný celok so stavbou. Je nesporné, že pozemok patriaci žalobcovi využíva žalovaná ako futbalové ihrisko, priamo na pozemku žalobcu nie je umiestnená

žiadna stavba, ale pozemok je súčasťou športového areálu. Medzi stranami nebolo sporným to, že ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., t.j. k 01.07.2009 medzi právnou predchodkyňou žalobcu p. A. L. a žalovanou bola uzatvorená nájomná zmluva, ktorej predmetom bol (okrem iných) pozemok vo vlastníctve žalobcu. V zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z., ak nemá vlastníak stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, vzniká vo verejnom záujme k pozemku pod stavbou užívanému vlastníkom stavby dňom účinnosti tohto zákona v prospech vlastníka stavby právo zodpovedajúce vecnému bremenu. Keďže ku dňu účinnosti tohto zákona právna predchodkyňa žalobcu k predmetnej nehnuteľnosti mala uzatvorenú platnú nájomnú zmluvu, právo zodpovedajúce vecnému bremenu nevzniklo. Žalovaná tak užíva nehnuteľnosť bez právneho dôvodu.

4. Ak by napokon súd aj pripustil odôvodnenosť právneho názoru žalovanej o tom, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu jej vzniklo aj neskôr (po dni účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z.), a teda má právny titul držať a užívať predmetný pozemok, je tu potrebné zdôrazniť, že takáto náhrada za právo zodpovedajúce vecnému bremenu by nemohla byť iba jednorazová, lebo predmetné vecné bremeno by nebolo trvalé (v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 66/2009 Z.z. iba dočasné) a náhrada by tak mala byť poskytovaná opakovane podľa dĺžky trvania vecného bremena.

5. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/32/2009 zo dňa 21.5.2019 z ktorého citoval a konštatoval, že odvolací súd prehodnotil právny názor, že zákonné vecné bremeno nevznikne (už nikdy), a ku dňu účinnosti zákona existoval zmluvný vzťah, ktorého obsahom bolo právo dotknutý pozemok užívať. Zároveň odvolací súd uviedol, že si uvedomuje špecifickosť a novosť predmetnej veci aj z pohľadu otázky, či ide o jeden názov alebo opakujúcu náhradu. Zákon o tejto otázke mlčí a preto je dôvodné aplikovať všeobecný predpis, teda Občiansky zákonník.

6. Súd prvej inštancie pokiaľ ide o výšku bezdôvodného obohatenia za primeranú a spravodlivú výšku náhrady za užívanie nehnuteľností žalovanou považoval výšku bezdôvodného obohatenia rovnajúcu sa výške obvyklého nájomného v danom mieste a čase za porovnateľný pozemok, (viď. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/52/2009 zo dňa 31.01.2011). Súd vychádzal z priemernej výšky nájomného stanoveného na základe znaleckého posudku znalca Ing. Y., podľa ktorého bola výška nájmu za susediaci pozemok (rovnaká poloha, bonita, využitie...) za rok 2014 vo výške 2.126,- Eur (5,8247 Eura x 365 dní) a znaleckého posudku Technickej univerzity Košice za rok 2014 vo výške 2.050,- Eur (1.025,- Eur za prvý polrok x 2). Súd vychádzal z týchto znaleckých posudkov a zohľadňoval výšku nájmu za rok 2014 ako najbližšie obdobie k obdobiu, za ktoré má byť poskytnutá náhrada v tomto konaní. Návrh na vykonanie dokazovania ohľadom výšky nájomného za žalované obdobie od 21.08.2016 do 20.08.2018 strany nepodali, preto súdu neostávalo nič iné ako vychádzať z listinných dôkazov predložených do spisu. Okrem toho nejaví sa byť nespravodlivým priznanie takejto náhrady za situácie, že v danom mieste nedošlo v priebehu 2-3 rokov k takej výraznej zmene podmienok pre výpočet nájomného, či už smerom k jeho zvýšeniu alebo zníženiu a tak aj prípadné ďalšie znalecké dokazovanie by zjavne nebolo účelné vzhľadom k výške trov vznikajúcich so znaleckým dokazovaním. Okrem toho súd prvej inštancie poukázal na to, že znalecký posudok predstavuje odhad najpravdepodobnejšej ceny, v tomto prípade výšky nájomného a je to len jeden z dôkazných prostriedkov, pričom dôkazy hodnotí súd. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vychádzal z predložených znaleckých posudkov znalca Ing. Y. a Technickej univerzity Košice a ako primerané a spravodlivé považoval priznanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.200,- Eur (priemerná výška ročného nájomného 2.100,- Eur x 2 roky). V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie zároveň poukázal na závery znaleckého posudku Technickej univerzity Košice, z ktorého vyplýva, že najmenšie a tolerovateľné rozdiely medzi kontrolným znaleckým posudkom vypracovaným Technickou univerzitou Košice a kontrolovanými znaleckými posudkami vykazujú práve znalecký posudok Ing. Y. č. 176/2016. Rozdiely medzi týmito posudkami sú iba vo veľkosti zvolených, resp. vyrátaných vstupných hodnôt konštant, resp. premenných vystupujúcich v použitej metodike výpočtu VŠH samotného pozemku, ako aj vo výpočte VŠH nájmu za prenájom pozemku. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní nezohľadňoval závery znaleckého posudku znalca Ing. N., keďže predmetný znalecký posudok neriešil otázku výšky nájomného, ale všeobecnej trhovej hodnoty nehnuteľnosti. Rovnako súd nemohol vychádzať ani zo znaleckého posudku znalca Ing. N., lebo znalecký posudok sa týkal prednostne výpočtu náhrady za vecné bremeno.

7. K námietke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si uplatňuje náhradu za užívanie pozemku žalovanou za obdobie od 21.8.2016 do 20.08.2018. Žalobca bol

nepochybne v danom čase vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti a preto aktívna vecná legitímácia na strane žalobcu je daná. Nepochybne na úkor žalobcu dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu.

8. K námietke premlčania vznesenej žalovanou súd prvej inštancie konštatoval, že posúdil nárok žalobcu ako nárok vyplývajúci z bezdôvodného obohatenia získaného užívaním nehnuteľností bez právneho dôvodu. Žalobca si v zmysle ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplatnil právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, teda jeho nárok nie je premlčaný.

9. K otázke nevykonania všetkých dôkazov navrhnutých zo strany žalovanej a to výsluchu strán sporu konštatoval, že ich nevykonával, lebo to nepovažoval za potrebné, keďže skutkové okolnosti prípadu spornými neboli. Napokon právny zástupca žalovanej ani netrval na výsluchu starostu obce. Zároveň nevykonával dôkaz - správu o priebehu konania SPF a Okresného úradu a správy dotknutých štátnych inštitúcií z dôvodu, že žalovaná neuviedla, k akým okolnostiam majú byť predmetné dôkazy vyžiadané, a teda nebolo zjavné, čo konkrétne sa nimi má dokazovať vzhľadom k tomu, že skutkový stav sporný medzi stranami nebol. Súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán.

10. Výrok o úroku z omeškania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že priznal žalobcovi úrok z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne z dlžnej sumy, a to od 22.08.2018 do zaplatenia. Za žiadosť o plnenie možno považovať deň, kedy bola výzva na úhradu finančnej náhrady žalovanej doručená, pričom žalovaná nijakým spôsobom nespochybnila doručenie výzvy na plnenie (súd túto skutočnosť teda nepovažoval za spornú).

11. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 255 ods. 1, 2, § 257 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

12. Konštatoval, že pomerne úspešnejší žalobca (jeho úspech predstavuje 4 200 eur, t.j. 84 %) má nárok na náhradu trov konania voči pomerne neúspešnejšej žalovanej (jej úspech predstavuje 16 %), v rozsahu 68 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením. Zároveň sa súd prvej inštancie zaoberal aj návrhom žalovanej, ktorá žiadala, aby súd v danom prípade aplikoval ust. § 257 CSP. Teda úspešnému žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Súd prvej inštancie však nedospel k záveru, že v danom prípade je dôvodné aplikovať predmetné zákonné ustanovenie. Žalovaná nepreukázala, že práve tento prípad spĺňa výnimočnosť a dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaná neprodukovala žiadne tvrdenia, ktoré by oprávňovali súd rozhodnúť v zmysle návrhu žalovanej na nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi.

13. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Uviedol, že podáva odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku. A to z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ CSP. Žalobca považuje rozsudok za nezákonný a nesprávny a to najmä preto, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozsudok je rozhodnutím, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Prisvedčil záveru súdu prvej inštancie, ktorý skonštatoval, že medzi procesnými stranami nebolo sporné, že žalobca je výlučným vlastníkom parcely č. 450/4 ostatné plochy o výmere 1000 m² nachádzajúcej sa v obci V., okres Prešov, zapísanej na LV č. 701. Zároveň sa v plnom rozsahu stotožnil aj s právnym záverom súdu prvej inštancie ohľadom účelu zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky v znení neskorších predpisov. Súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že keďže ku dňu účinnosti tohto zákona právna predchodkyňa žalobcu k predmetnej nehnuteľnosti mala uzatvorenú platnú nájomnú zmluvu, právo zodpovedajúce vecnému bremenu nevzniklo. Žalovaná tak užíva nehnuteľnosť bez právneho dôvodu. Namietal však priznanú výšku náhrady za užívanie nehnuteľností. Poukázal na ods. 30 odôvodnenia rozsudku s tým, že vychádzal z priemernej výšky nájomného stanoveného na základe znaleckého posudku znalca Ing. Y., podľa ktorého bola výška nájmu za susediaci pozemok za rok 2014 vo výške 2.126,- Eur, a znaleckého posudku Technickej univerzity Košice za rok 2014 vo výške 2.050,- Eur, pričom súd prvej inštancie dôvodil, že sa nejaví byť nespravodlivým priznanie takejto náhrady za situácie, keď v danom mieste nedošlo v priebehu 2-3

rokov k takej výraznej zmene podmienok pre výpočet nájomného, či už smerom k jeho zvýšeniu alebo zníženiu, a tak aj prípadné ďalšie znalecké dokazovanie by zjavne nebolo účelné vzhľadom k výške trov vznikajúcich so znaleckým dokazovaním. S uvedenými závermi súdu prvej inštancie žalobca nesúhlasí. Považuje ich za nesprávne, ktoré sú výsledkom nesprávneho vyhodnotenia dôkazov a nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k priznaniu výšky náhrady za užívanie nehnuteľnosti žalobcu žalovanou. Žalobca vidí nesprávnosť a tým aj nezákonnosť predmetného rozhodnutia predovšetkým v tom, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu za užívanie nehnuteľností v zmysle rozsudku, a to napriek tomu, že mal v konaní jasne a nespochybniteľne preukázané, že smerodajnými faktormi pre určenie výšky náhrady za užívanie nehnuteľností je v predmetnej právnej veci hodnota tejto nehnuteľnosti spojených s premyslou o ktorú sa opiera aj súdna prax, a to že odplata za užívanie cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu zodpovedá 10% z hodnoty nehnuteľnosti ročne. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku opomenul vyporiadať s argumentáciou žalobcu predostrenou v prvoinštančnom konaní, v zmysle ktorej žalobca opiera opodstatnenosť uplatneného nároku, čo do výšky požadovaného peňažného plnenia 2,5 Eur/1m² za rok, o ustálenú súdnu prax všeobecných súdov. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.3.2013 sp.zn. 5Co/447/2012 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 21.6.2012 sp.zn. 2C/208/2009, ktorý vo veci vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie cudzej nehnuteľnosti vypočítal náhradu za užívanie pozemku, ako z 10% z hodnoty ceny pozemku ročne. Zároveň na rozsudok Krajského súdu v Prešove dňa 25.5.2016 sp.zn. 2Co/161/2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Poprad zo dňa 10.10.2014 č.k. 21C/5/2011 - 166, ktorý sa pri posudzovaní primeranosti odplaty za bezdôvodného obohatenie opieral o znalecký posudok vypracovaný za účelom zistenia ceny pozemku pri predaji, pričom odplatu určil vo výške 10% z tejto kúpnej ceny ročne. Správnosť a legitímnosť úvahy žalobcu, že mal súd prvej inštancie za poukázané aj s poukazom na odôvodnenie rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/32/2019 zo dňa 21.5.2019 týkajúceho sa obdobnej právnej veci, teda susediaceho pozemku žalobkyne N. F. contra žalovaná Obec V., o zaplatenie 7.047,- Eur s príslušenstvom. Krajský súd v Prešove v právnej veci sp.zn. 6Co/32/2019 dospel k záveru, že náhrada priznaná v tomto konaní je s poukazom na znalecké závery o trhovej cene nehnuteľností a čiastku nižšiu ako je desatina ceny predmetného pozemku primeraná. Zároveň konštatoval, že pri výške náhrady za užívanie cudzej nehnuteľnosti je potrebné zohľadniť trhový aspekt, pričom svoje úvahy oprel aj o rozhodovacie prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý potvrdil dominantnú rolu trhu pri stanovení primeranosti náhrady za zaoberanie pozemkov vlastníkov. Napriek tomu, že súd prvej inštancie mal jednoznačne ustálené, že spravodlivým je poskytnúť náhradu podľa stavu ponuky a dopytu. Nepostupoval komforne s vyššie uvedeným názorom, a trhový aspekt pri určení náhrady za užívanie cudzej nehnuteľnosti nezohľadnil. Preto došlo zo strany súdu prvej inštancie k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. V tejto súvislosti poukázal žalobca na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP. Zároveň žalobca upriamil pozornosť odvolacieho súdu na tú skutočnosť, že aj v ďalších právnych veciach obdobných, čo do skutkového stavu a jeho právneho posúdenia považoval konajúci súd za primeranú náhradu za užívanie nehnuteľností, teda susediacich pozemkov k pozemku žalobcu sumu vo výške 2,50 Eur/1m²/rok. O tom svedčí rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 10.7.2019 č.k. 24C/144/2016 - 251 a rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 14.2.2019 č.k. 16C/59/2016 - 202. Vyššie citované závery súdu prvej inštancie v obdobných právnych veciach tak podľa názoru žalobcu nie len osvedčujú správnosť aplikácie Znaleckého posudku č. 148/2015 znalca Q. N., ale aj umocňujú závery o primeranosti žalobcom uplatňovaného nároku vo výške 2,50 Eur/1 rok/1 m². Súd prvej inštancie odôvodňuje priznanú výšku náhrady s poukazom na závery znalca Q.. Z. Y. v znaleckom posudku č. 176/2016. Účelom tohto znaleckého posudku bolo predovšetkým vyvrátiť nesprávne tvrdenia znalca Ing. I. K., v Znaleckom posudku č. 209/2016, ustanoveného súdom v obdobnej právnej veci susediaceho pozemku k pozemku žalobcu K. L. c/a Obec V., o zaplatenie 4.500,- Eur s príslušenstvom vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 9C/195/2014. Výška náhrady za 1m² ročne stanovená znalcom Q.. Z. Y. v znaleckom posudku č. 176/2016 je takmer totožná so sumou 1/10 zo všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti žalobcu, ktorá skutočnosť tak splní s vyššie spomenutými rozhodnutiami súdu prvej inštancie a súdnou praxou, jednoznačne potvrdzuje primeranosť náhrady požadovanej žalobcom vo výške 2,50 Eur/1m²/rok. Vzhľadom na to, že predmetná vec je čo do skutkového stavu a jeho právneho posúdenia totožná spomenutými súdnymi konaniami vedenými Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 24C/144/2016 a sp.zn. 16C/59/2016, má žalobca za to, že postup súdu prvej inštancie, t.j. nepriznanie náhrady za užívanie cudzej nehnuteľnosti vo výške 2,50 Eur/1m²/rok predstavuje konanie, ktoré je v rozpore s princípom právnej istoty v podobe predvídateľnosti konania a rozhodnutia konajúceho súdu. Na predmetné rozhodnutie súdu prvej inštancie, čo do výšky priznanej náhrady za užívanie nehnuteľností je v porovnaní s rozhodnutiami v právnych veciach sp.zn. 24C/144/2016 a sp.zn. 16C/59/2016 potrebné prihliadať, ako na rozhodnutie ojedinelé, ktoré sa odklonilo od ustálenej

rozhodovacej praxe, pričom uvedený odklon ani nie je podľa názoru žalobcu riadne a dôkladne odôvodnený tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 220 ods. 3 C.s.p. Uvedená skutočnosť tak predstavuje podľa žalobcu vadu, ktorá môže zakladať nepreskúmateľnosť a tým aj nezákonnosť predmetného rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalobca týmto odvolaním napadol aj výrok III. rozsudku týkajúceho sa náhrady trov konania. Súd odôvodnil svoje rozhodnutie s odkazom na zásadu úspechu, pričom od úspechu žalobcu 84 % odpočítal úspech žalovanej 16%. Vzhľadom na vyššie namietaný a odvolaním napadnutý v poradí I. výrok, a v poradí II. výrok rozsudku je zrejmé, že ak by súd dospel k správne mu záveru, že žalobcovi patrí náhrada za užívanie nehnuteľností vo výške 2,50 Eur/1rok/1m², bol by žalobca v konaní úspešný v rozsahu 100 %. A tak žalobca považuje aj výrok o nároku na náhradu trov konania za nesprávny. Preto navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok tak, že I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- Eur, spolu s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 5.000,- Eur od dňa 22.08.2018 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, II. Súd žalobcovi priznáva náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, alebo alternatívne navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal včas odvolanie i žalovaný. Zároveň podal návrh na prerušenie tohto odvolacieho konania. Odvolanie podal proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.200,- Eur spolu s 5%-ným úrokom z omeškania ročne z tejto sumy od 22.8.2018 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Zároveň podal odvolanie proti III. výroku, čo do trov konania a nepodal odvolanie, čo do II. výroku, ktorým súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p. zrušil, a vec vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie alebo prípadne, aby v zmysle ust. § 388 C.s.p. rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Uplatnil si aj trovy konania. Právne odôvodnil svoje odvolanie ustanovením § 365 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Súd prvej inštancie v ods. 26 odôvodnenia uviedol, že ku dňu účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. právna predchodkyňa žalobcu v predmetnej nehnuteľnosti mala uzatvorenú platnú nájomnú zmluvu, právo zodpovedajúce vecnému bremenu nevzniklo. Žalovaná tak užívala nehnuteľnosť bez právneho dôvodu. Zároveň v ods. 27 uviedla, ak by napokon súd dal pripustiť odôvodnenosť právneho názoru žalovanej o tom, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu jej vzniklo aj neskôr, a teda má právo právny titul držať a užívať predmetný pozemok je tu potrebné zdôrazniť, že takáto náhrada za právo zodpovedajúca vecnému bremenu by nemohla byť iba jednorazová, lebo vecné bremeno by nebolo trvalé, iba dočasné. A náhrada by tak mal byť poskytovaná opakovane podľa dĺžky trvania vecného bremena. V ods. 28 uviedol, že poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/32/2019 zo dňa 21.5.2019, v zmysle ktorého odvolací súd prehodnotil právny názor, že zákonné vecné bremeno nevznikne, ak ku dňu účinnosti zákona existoval zmluvný vzťah, ktorého obsahom bolo právo dotknutý pozemok užívať. Napokon v ods. 32 uviedol, že ak by aj súd pripustil právny názor vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu nejednalo by sa o jednorazovú náhradu. K argumentácií súdu prvej inštancie žalovaný uviedol, že je nepochybne potrebné dodať, že v sporovom konaní vedenom pod sp.zn. 6Co/32/2019 a rozsudku rozhodnutom odvolacím súdom ide o právny názor odvolacieho súdu vyslovený zatiaľ v jedinom právoplatnom rozsudku súdu o veci samej zo dňa 25.01.2019, ktorý súd prvej inštancie oboznámil v sporovom konaní postupom podľa SSP na pojednávaní dňa 12.07.2019, no z ktorého právnym posúdením a jeho odôvodnením sa vo svojom rozsudku súd prvej inštancie v konaní zjavne nestotožnil. Iné súdom prvej inštancie v rozsudku spomenuté rozhodnutia, z ktorých čerpal právne východiská pre svoje vlastné právne posúdenie sporu, súd prvej inštancie v sporovom konaní, nie sú doposiaľ právoplatné. Samozrejme okrem už tiež súdom spomenutého medzitýmneho rozsudku v konaní vedenom pod sp.zn. 9C/195/2014, z ktorého výroku rozsudku zatiaľ vyplýva danosť práva. Súd prvej inštancie mal na dané právne posúdenie iný právny názor ako odvolací súd v právoplatnom rozsudku sp.zn. 6C/32/2019 (zrejme 6Co/32/2019) bolo nevyhnutné, aby rozdielny právny názor dôkazne vyargumentoval relevantnými právnymi dôkazmi. Rozsudok súdu prvej inštancie je z týchto dôvodov nezrozumiteľný a nepreskúmateľný pre svoju nejednoznačnosť a rozporuplnosť, čo okrem iného znemožňuje procesnej strane brániť svoje práva napríklad aj pri riadnom využití práva podať opravný prostriedok. V tejto súvislosti poukázal aj žalovaný na ustanovenie § 220 ods. 2 C.s.p., ale aj na obsah základného práva na spravodlivý proces, a na právo strany na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky. Odvolanie podal žalovaný aj podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p. Namietal nesprávne skutkové zistenia vo vzťahu k výške priznaného nároku, keďže pri rozhodovaní vzal súd prvej inštancie na zreteľ listinné dôkazy - znalecké posudky, ktoré súd uviedol v odseku pod č. 11 a 14, a ods. pod č. 30 odôvodnenia, ktoré sa okrem iného týkali úplne iného rozhodného obdobia sú neaktuálne a naopak pri posudzovaní

sporu nezohľadnil žalovaným predložený znalecký posudok znalca Ing. Murína. V odôvodnení v záveru odseku označenom pod č. 30 priamo uviedol, že nemohol vychádzať ani zo znaleckého posudku Ing. N., lebo znalecký posudok sa týka prednostne výpočtu náhrady za vecné bremeno. Súd prvej inštancie ďalej nevykonal navrhnutý dôkaz, ako to uviedol pod č. 33 odôvodnenia vo vzťahu ku konaniu, ktoré je predpokladané v ustanovení § 2 zákona č. 66/2009 Z.z. a ktoré z iniciatívy žalovaného objektívne a preukázateľne podľa postupu predpokladaného zákonom na Okresnom úrade Prešov na príslušnom odbore od roku 2016 prebieha, čo malo mať nepochybne vplyv nielen na vec samú, ale na rozhodnutie podľa ust. § 255 a § 257 C.s.p. Odvolanie podal žalovaný aj podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p. z dôvodu, že súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nárok je iba jeden a disponuje ním ten vlastník zaťaženého pozemku, ktorý nehnuteľnosť vlastnil v rozhodnom čase v roku 2009, kedy bol zákon účinný bez ohľadu na to, že žalobca je aktuálne vlastníkom nehnuteľností na základe darovania. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudky Krajského súdu v Prešove týkajúce sa náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 182/1993 Z.z. Ide o neprevoditeľné právo a súčasne nejde o majetkové právo na ktorého nárok uplynutím lehôt zanikol. Žaloba je podľa právneho názoru opakovane vysloveného odvolacím súdom podaná osobou, ktorá nespĺňa základnú procesnú podmienku vyžadovanú CSP, a to aktívnu legitimitáciu. Za tak danej procesnej situácie bolo z dôvodu tejto neodstrániteľnej vady konania potrebné žalobu zamietnuť. Súd prvej inštancie sa s touto právnou otázkou v odseku 31 odôvodnenia nesprávne vypořiadal. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/102/2018 zo dňa 27.06.2019, ktorý potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa okrem iného v odseku 24 a 31 odôvodnenia rozsudku, s otázkou neodstrániteľnej vady konania nevyřiadal. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/102/2018 zo dňa 27.06.2019 a ďalšie. Uvedené rozsudky sa týkali jednorazovej náhrady za vecné bremeno v zmysle § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z.z. žalovaný zároveň trval na obrane, že finančný nárok si vlastník, respektíve vlastníčka nehnuteľností prvýkrát mohla uplatniť už dňa 01.03.2009, a to dňom účinnosti danej právnej úpravy, ktorá dala právo dočasne nehnuteľnosť užívať žalovanému. Respektíve dňa 31.12.2009, ako uvádza žalobca, že nájomný vzťah mal byť medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovanou ukončený ku dňu 31.12.2009. Súd prvej inštancie sa touto vecou síce zaoberal, čo uviedol v odseku 32 odôvodnenia rozsudku, no podľa názoru žalovaného aj túto časť veci nesprávne právne posúdil. Aj v odvolacom konaní trvá žalovaný na vznesenej námietke premlčania celého uplatneného nároku. Pri majetkovom práve dochádza k premlčaniu nároku po márnom uplynutí všeobecnej trojročnej lehoty, teda v danom prípade sa tak stalo už ku dňu 02.03.2012, prípadne najneskôr ku dňu 02.01.2013. Zároveň dal žalovaný do pozornosti ustanovenie § 128 Občianskeho zákonníka. Zo žiadnych súdnych rozhodnutí, ktoré súd prvej inštancie uviedol pod odsekmi 16-19 odôvodnenia nevyplýva záver, že právna predchodkyňa žalobcu k predmetnej nehnuteľnosti mala uzatvorenú platnú nájomnú zmluvu, že právo zodpovedajúce vecnému bremenu nevzniklo. Zároveň takýto záver nevyplýva ani z právneho predpisu. Podľa názoru žalovaného bolo potrebné pri právnom posúdení veci a žalobou uplatnenom nároku vychádzať predovšetkým z Občianskeho zákonníka, a tam v uvedenej koncepcie práv k cudzím veciam a vecným právam, či vecným bremenám, a ustanovenia § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka, veta druhá - práva zodpovedajúcim vecným bremenám sú spojené buď s vlastníctvom určitej nehnuteľnosti, alebo patria určitej osobe. Záonné vecné bremeno logicky vzniklo účinnosťou zákona č. 66/2009 Z.z., no vlastníka dotknutej nehnuteľnosti obmedzilo vo výkone jeho vlastníckeho práva až dňom nasledujúcim po ukončení súkromnoprávneho vzťahu (zánikom tzv. iného práva) upraveného nájomnou zmluvou, jej jednostranným vypovedaním zo strany prenajímateľa. Ak by odvolací súd v tomto odvolacom konaní mal za to, že je daný procesný postup podľa ust. § 388 CSP a nezrušil by týmto odvolaním napadnutý rozsudok, žalobu by zamietol uviedol k tomu žalovaný nasledovné dôvody. Rozhodnutie odvolacieho súdu v konaní vedenom pod sp.zn. 6C/32/2019 (zrejme 6Co) bolo urobené na základe právneho posúdenia uvedeného v odseku pod č. 24 odôvodnenia rozsudku zo dňa 21.5.2019, z ktorého citoval. Zároveň uviedol, že nie je daný legitímny dôvod vytvárať právny rozdiel medzi tzv. zákonnými vecnými bremenami spôsobom, ako to urobil súd v rozhodnutí sp.zn. 6Co/32/2019. Podobne ako rozhodovacia súdna prax najvyšších súdnych autorít opakovane rozhodla o jednorazovosti náhrady pri zákona č. 182/1993 Z.z., aj v prípade zákona č. 66/2009 Z.z. ide nepochybne o náhradu jednorazovú. Tzv. novosť predmetnej veci z pohľadu otázky, či ide o jednorazovú alebo opakujúcu sa náhradu, bola v odvolacím v konaní vedenom pod sp.zn. 6Co/32/2019 nesprávne právne posúdená, no súd prvej inštancie v tomto sporovom konaní v rozsudku napadnutom týmto odvolaním vyhovel žalobe na základe iného právneho dôvodu. Pre správne rozhodnutie v spore je podstatný zámer a vôľa zákonodarcu upraviť právne vzťahy nedostatočne riešené, či riešené v podstate od roku 1990, a to práve zákonom č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkoprávnom usporiadaní pozemku pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obec, a vyššie územné celky.

V tejto súvislosti poukázal žalovaný na článok 16 ods. 1 základných zásad CSP. V prejednávacom spore v odvolacom konaní iste možno legitímne očakávať, že odvolací súd v časti týkajúcej sa aplikácie zákona č. 66/2009 Z.z. aplikuje právo obdobne ako v konaní vedenom pod sp.zn. 6Co/32/2019, mimo posúdenia opakovanosti nároku. Proces definitívneho riešenia, ktoré je predpokladané v ustanovení § 2 zákona č. 66/2009 Z.z. v roku 2016, teda 2 roky pred podaním žaloby nastal. Bolo by proti zmyslu a účelu predmetného zákona, ktorého cieľom je dočasná úprava vzájomných právnych vzťahov a ochrana samosprávy prijať právny záver, že ak vlastníik stavby má ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, nie je už nikdy do budúca aj za trvania daného dôvodu (verejný záujem) dočasne chránený vo vzťahu k pozemku pod stavbou používanou vlastníkom stavby (myslia športový areál), dňom nasledujúcim po účinnosti tohto zákona napriek, či práve v súvislosti s jednostranným právnym úkonom zmluvnej strany jednostrannou výpoveďou dohodnutého práva zo strany vlastníka pozemku - prenajímateľa. Zákonodarca mal v danej právnej norme za cieľ ochrániť samosprávu, no súčasne dal prirodzene a logicky prednosť obchodnoprávnemu vzťahu, ak bol dotknutým subjektom a samosprávou uzatvorený zmluvný vzťah (nájomná zmluva). Ak však zmluvný vzťah na základe jednostranného právneho úkonu, a to hneď po účinnosti zákona, ktorý dočasnú ochranu samospráve poskytol neexistuje rozumný a logický dôvod, aby samospráva nebola od tejto doby dočasne daným zákonom chránená. Zmyslom novej právnej úpravy zákonodarcom v zákone č. 66/2009 Z.z. iste nebolo vytvoriť možnosť ako právnu úpravu obísť, napríklad prenajímateľom výpoveďou súkromnoprávneho vzťahu, a to zmluvy o nájme hneď v úvode doby účinnosti daného zákona z dôvodu, že vypovedanie vzťahu bude pre prenajímateľa následne ekonomicky zjavne výhodnejšie. Zákonodarca v prvej časti ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. uviedol, že ak nemá vlastníik stavby ku dňu účinnosti tohto zákona k pozemku pod stavbou zmluvne dohodnuté iné právo, dáva prirodzene a logicky prednosť ku kúpno-právnej úprave vzťahov dotknutých subjektov a ponecháva dané vzťahy účastníkov súkromnoprávnych zmlúv bez ďalšieho v platnosti. Zákomom ich samozrejme neruší. Neznamená to, že po jednostrannom ukončení daného zmluvného vzťahu napríklad výpoveďou zo strany prenajímateľa po účinnosti daného zákona nie je už daná právna norma sledujúca cieľ dočasnej úpravy. Ďalej poukázal žalovaný na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3Cdo/49/2014 zo dňa 14.04.2016, strana 13, z ktorého citoval. Zároveň poukázal na skutočnosti, ktoré vyplývajú z ustanovenia § 151 Občianskeho zákonníka, a § 128 Občianskeho zákonníka. Konštatoval, že právoplatným rozhodnutím súdu v konaní pod sp.zn. 12C/230/2011, spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu v konaní pod sp.zn. 15Co/37/2012 bola jednoznačne vyriešená právna otázka vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Bola vyriešená právoplatne. Iste bola vyriešená súdom správne. Je tak dôvodné a legitímne očakávať, že súdy o totožnej právnej otázke, totožne rozhodnú. Znova poukázal žalovaný na rozsudok odvolacieho súdu sp.zn. 6Co/32/2019 vo vzťahu k aplikácii zákona č. 66/2009 Z.z., a znova na článok 6, 15, 16 základných princípov Civilného sporového poriadku. Následne žalovaný zopakoval názor, že v danom spore nejde o nárok z protiprávneho stavu, ale naopak o nárok, ktorý vyplýva vlastníkovi trpiaceho pozemku so zákonom predpokladaného stavu. Žalobou zo dňa 21.8.2018 sa žalobca domáha nároku na zaplatenie 5.000,- Eur s príslušenstvom s právnym odôvodnením titulu nároku - bezdôvodné obohatenie podľa ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti nachádzajúcou sa v kat. území V., evidovaný na LV č. 70, parcela č. 450/4 ostatné plochy o výmere 1 000 m². V období od 21.08.2016 do 20.08.2018 sa mal žalovaný bezdôvodne obohatiť, keďže jeho nehnuteľnosť tvorí športový areál. Následne konštatoval znenie ustanovenia § 255 ods. 1, 2 a § 257 C.s.p. Súd prvej inštancie sa výnimočnosťou a dôvodmi hodnými osobitného zreteľa v rozsudku zaoberal nedostatočne. Súdu je z rozhodovacej činnosti v tejto sporovej veci známe, že v mnohých prípadoch v čase pred rokom 1989 dochádzalo k tzv. štátnej socialistickej výstavbe z predchádzajúceho majetkového usporiadania vlastníctva pozemkov pod stavbami. V odvolacom konaní vedenom pod sp.zn. 15Co/37/2012 bola súdom vyriešená právna otázka vzniku práva zodpovedajúceho vecnému bremenu. Odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia na zdôraznenie vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie okrem iného uviedol, že návrh upravuje usporiadanie predmetných zastavaných pozemkov do vlastníctva vlastníkov i stavieb, t.j. do vlastníctva obcí i vyšších územných celkov. Primerane podľa tohto zákona budú môcť byť usporiadané aj pozemky, na ktorých sa nachádza cintorín, športový areál vo vlastníctve obce alebo verejná zeleň. Vecné bremeno nezakladá vlastnícke právo k pozemkom a nie je definitívnym riešením. Žalovaný rešpektuje povinnosť strany v sporovom konaní nahradiť trovy konania podľa zásady úspechu vo veci, a o tejto skutočnosti bol súdom riadne poučený. No pokiaľ je mu známe, výnimočne súd nemusí úspešnému účastníkovi priznať náhradu trov konania, respektíve neuloží povinnosť neúspešnému účastníkovi nahradiť trovy konania úspešnému účastníkovi. Zároveň žalovaný podal návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia dovolacieho konania, ktoré v zákonom stanovenej lehote iniciuje,

vo vzťahu k právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/32/2019 zo dňa 21.05.2019 a jeho právnomu posúdeniu jednorazovosti náhrady alebo opakujúcej sa náhrady, keďže aj odvolací súd v konaní 6Co/32/2019 priamo vyslovil, že odvolací súd si uvedomuje špecifickosť a novosť predmetnej veci aj z pohľadu otázky, či ide o jednorazovú alebo opakujúcu sa náhradu. Zákon o tejto otázke mlčí a preto je dôvodné aplikovať všeobecný predpis (Občiansky zákonník). V dovolacom konaní sa tak rieši otázka, či ide o jednorazovú alebo opakujúcu sa náhradu, a či skutočne zákon o tejto otázke mlčí a odpoveď dovolacieho súdu bude mať význam aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu v tomto odvolacom konaní v súbore týchto obdobných skutkov a právne takmer rovnakých 9 vecí žalobcov obdarovaných pani L..

15. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Trval na dôvodoch svojho dovolania, a tiež na návrhu na prerušenie konania. Navrhol, aby odvolací súd podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b/ C.s.p., aj s poukazom na niektoré dôvody uvedené žalobcom v jeho odvolaní zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie prípadne, aby rozsudok zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol.

16. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Zároveň sa vyjadril aj k vyjadreniu žalovanej k odvolaniu žalobcu. Konštatoval, že súd prvej inštancie dospel k správnomu právnomu záveru, že aplikujúc príslušné právne normy zákona č. 66/2009 Z.z. na vzťah žalobcu a žalovanej ku dňu účinnosti tohto zákona právna predchodkyňa žalobcu v predmetnej nehnuteľnosti mala uzatvorenú platnú nájomnú zmluvu. Právo zodpovedajúce vecnému bremenu nevzniklo. Žalovaná tak užíva nehnuteľnosť bez právneho dôvodu. V rozsahu posúdenia právneho titulu na základe ktorého si žalobca uplatňuje svoj nárok v tomto konaní, považuje žalobca rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne. Nakoľko súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, a na správne zistený skutkový stav aplikoval príslušné právne normy, ktorých obsah aj správne interpretoval na základe čoho, podľa žalobcu rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza aj zo správneho právneho posúdenia veci. Preto nemožno prijať námietku žalovanej, ktorá odkazuje na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, a považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za nepreskúmateľné. Uvedený odvolací dôvod žalovanej preto neobstojí. Žalobca nepovažuje rozhodnutie súdu prvej inštancie, čo do výšky priznanej peňažnej náhrady za správne, avšak v tejto súvislosti poukázal v celom rozsahu na svoje odvolanie zo dňa 5.8.2019 a v ňom bližšie odôvodnené odvolacie dôvody. Odhliadnuc od uvedeného však žalobca považuje za správne právny názor súdu prvej inštancie, že tento nemohol vychádzať zo znaleckého posudku znalca Ing. N., ktorú skutočnosť napáda žalovaná, nakoľko znalecký posudok Ing. N. sa týkal prednostne výpočtu náhrady za vecné bremeno. Vzhľadom k tomu, že znalec Ing. N. nemal v Znaleckom posudku č. 115/2019 zo dňa 01.07.2019 za úlohu určiť výšku odplaty za bezdôvodné užívanie, nie je daný dôvod prihliadať na tento znalecký posudok zo dňa 01.07.2019. Napriek uvedenému však potrebuje žalobca za potrebné dodať do pozornosti odvolacieho súdu, že pokiaľ by konajúci súd aj prihliadol na závery znalca Ing. N., tak tieto závery v rozsahu zistenej výšky všeobecnej hodnoty pozemku dokonca svedčia v prospech žalobcu. Znalec Ing. N. stanovil v Znaleckom posudku č. 115/2019 všeobecnú hodnotu pozemku žalobcu vo výške 25,75/1 m². Z čoho je zrejmé, že 1/10 predstavuje sumu vo výške 2.575,- Eur, a teda sumu, ktorá je vyššia než nárok žalobcu, ktorého sa žalobca v tomto konaní domáha. Skutočne nemôže obstať ani námietka žalovanej, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnutý dôkaz vo vzťahu ku konaniu, ktoré je predpokladané v ustanovení § 2 zákona č. 66/2009 Z.z., a ktoré z iniciatívy žalovaného objektívne a preukázateľne podľa postupu predkladaného zákonom na Okresnom súde Prešov od roku 2016 prebieha. Žalovanou spomenutý postup, respektíve jej konanie má za úlohu upraviť vzájomné majetkové právne vzťahy medzi účastníkmi konania do budúcnosti, pričom žiadnym spôsobom uvedená skutočnosť nemôže mať vplyv na oprávnenosť a opodstatnenosť žalobcom uplatňovaného nároku, čo do dôvodu a výšky za obdobie ktoré už uplynulo. V tejto súvislosti žalobca podotkol, že k uvedenému konaniu pristúpila žalovaná až po uplynutí 7 rokov od nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z., v čase keď už voči žalovanej prebiehalo niekoľko skutkovo totožných súdnych konaní. Čo do námietky aktívnej legitimácie žalobcu, tento uviedol, že si uplatňuje v konaní nárok titulom vydania bezdôvodného obohatenia a tak má aktívnu legitimáciu, a o jeho aktívnej legitimácii niet pochybností. Je bezpredmetný návrh žalovanej, aby odvolací súd z dôvodu neodstrániteľnej vady konania, teda nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a žalobu zamietol. Žalobca považuje za bezpredmetnú aj argumentáciu žalovanej zameranú na právne posúdenie zákonného vecného bremena podľa zákona č. 182/1993 Z.z. Ústavný súd Slovenskej republiky v Náleze zo dňa 12.10.2016 sp.zn. PL.ÚS 42/2015 - 105 konštatoval, že primeraná náhrada by mala mať náhradu opakujúceho sa plnenia po celú dobu trvania tohto právneho stavu, čo do charakteru náhrady za zriadenie vecného bremena podľa zákona 66/2009 Z.z. Rovnako opakujúci sa charakter

peňažnej náhrady za zriadenie dočasného vecného bremena podľa zákona č. 66/2009 Z.z. osvedčila aj sama žalovaná, keď v podanom odvolaní poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 3Co/102/2018 zo dňa 27.06.2019, ktorý sa síce týka vecného bremena podľa zákona č. 182/1993 Z.z., avšak v citovanom rozhodnutí odvolací súd sám poukázal na odlišnosť medzi vecným bremenom v zmysle zákona č. 182/1993 Z.z., a v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. Súd prvej inštancie v ods. 26 odôvodnenia rozsudku vysvetlil aj objektívne zrozumiteľným spôsobom objasnil, ako dospel k záveru, že vecné bremeno v prospech žalovanej v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z. nevzniklo. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.10.2015 č.k. 7Co/174/2015 - 96, na uznesenie Krajského súdu v Prešove č.k. 6Co/11/2016 - 199 zo dňa 27.07.2017, a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/32/2019 zo dňa 21.05.2019. S týmito rozhodnutiami bol oboznámený aj súd prvej inštancie. Žalovaná s poukazom na ustanovenie § 128 Občianskeho zákonníka podsúva súdu tvrdenia, že v jej prospech vzniklo zákonné vecné bremeno, ktoré tvrdenie nepochybne nie je pravdivé a žalovaná, ani argumentujúc k vyššie spomenutými ustanoveniami Občianskeho zákonníka nemôže vyvrátiť právne záväzné názory vyslovené v iných súvisiacich konaniach, že vecné bremeno v prospech žalovanej nevzniklo. Nemožno prijať ani analógiu na ktorú žalovaná účelovo upriamuje pozornosť, a to predovšetkým s poukazom na zmysle a účel zákona č. 66/2009 Z.z., ktorý je diametrálne odlišný od účelu a zmyslu zákona č. 182/1993 Z.z. na ktorý žalovaná poukazuje. Žalobca sa nedomáha náhrady za zriadenie vecného bremena, ale domáha sa peňažného plnenia za užívanie nehnuteľností. Zároveň žalobca upriamil pozornosť na to, že v prípade ak nevzniklo zákonné bremeno podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. a vlastník stavby naďalej užíva pozemky, na ktorých je postavená stavba, t.j. pozemok žalobcu, dochádza na strane žalovanej k bezdôvodného obohateniu. Tak je nutné za účelom posúdenia nároku žalobcu voči žalovanej aplikovať ust. § 451 a nasledujúce Občianskeho zákonníka upravujúce bezdôvodné obohatenie. Pokiaľ by totiž podľa výkladu žalovanej mala subjektom samosprávy na základe zákona vzniknúť ochrana zodpovedajúca vecnému bremenu automaticky po zániku nájomného vzťahu, tak by došlo k hromadnému vypovedaniu zmlúv, práve zo strany samospráv pre ktoré by bolo nepochybne ekonomicky výhodnejšie zriadiť zákonné vecné bremeno vo vzťahu k pozemkom a poskytnúť vlastníkom jednorazovú náhradu, než zotrvať v nájomnom vzťahu s vlastníkom pozemku, či dokonca uhrádzať vlastníkom kúpnu cenu za účelom definitívneho riešenia vzťahov. Práve z uvedeného dôvodu vidí žalobca účelovosť argumentov žalovanej. Žalovaná opätovne v odvolaní argumentovala tým, že nejde o nárok z protiprávneho stavu, ale o nárok, ktorý vyplýva vlastníkovi trpiaceho pozemku so zákonom predpokladaného stavu. Poukaz žalovanej na rozhodnutie vo veci Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/81/2015 zo dňa 29.06.2016 je bezpredmetný, nakoľko závery, ku ktorým dospel súd vo vyššie spomenutom konaní sú absolútne neaplikovateľné na posúdenie nároku žalobcu. Podľa názoru žalobcu z konania nevyplynuli také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa k tomu, aby žalobcovi nebola priznaná náhrada trov konania, o to viac, že žalobca sa súdnou cestou musel domáhať súdnej ochrany, nakoľko žalovaná dlhodobo užíva nehnuteľnosti žalobcu bez poskytovania akejkoľvek protihodnoty a bez právneho titulu. Nemožno opomenúť ani konanie žalovanej, ktorá za 10 rokov, od nadobudnutia účinnosti zákona č. 66/2009 Z.z. neusporiadala definitívne vlastnícke vzťahy pod športovým areálom. Nepochybne aj jej úmyselné užívanie cudzích nehnuteľností bez akéhokoľvek protiplnenia. V súvislosti s prerušením konania a návrhom žalovaného, žalobca uviedol, že s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti nie je možné považovať návrh žalovanej za opodstatnený, lebo nie sú splnené všetky normatívne podmienky podľa ust. § 164 C.s.p. Podľa presvedčenia žalobcu nie je potrebné so zreteľom na relevantné okolnosti daného sporu prerušovať toto odvolacie konanie. Preto navrhol, aby návrh žalovanej o prerušení odvolacieho konania, odvolací súd zamietol. Odvolací návrh žalobcu sa zhoduje s jeho odvolacím návrhom uvedeným v odvolaní.

17. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Navrhol, aby odvolací súd podľa ust. § 388 CSP rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, a žalobu v celom rozsahu zamietol. Opakovane odkázal na dôvody uvedené v odvolaní, na ktorých trval. Taktiež trval na návrhu na prerušenie konania. Obsah vyjadrenia žalobcu samozrejme a logicky smeruje k dosiahnutiu žalobcom žalobou sledovaného cieľa, no v istých častiach zachádza takto argumentácia vo vzťahu k podanému odvolaniu až nad rámec skutkového a právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie a dôvodu samotného rozhodnutia súdu. K tejto argumentácii žalobcu sa však žalovaný vyjadrovať s poukazom na platný právny poriadok v tomto štádiu sporového konania nebude, nakoľko odvolací súd preskúmava v odvolacom konaní rozsudok súdu prvej inštancie na základe podaného odvolania sporovou stranou proti rozsudku súdu.

18. Ďalšie vyjadrenia do spisu predložené neboli.

19. Odvolací sú na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania, podľa ust. § 385 C.s.p. a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 18.11.2020 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné, a čiastočne dôvodné nie je. Zároveň, že nedôvodný je i návrh žalovaného na prerušenie konania.

20. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu.

21. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

22. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne v úplnosti aplikoval príslušné predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (k uvedenému viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05).

23. K námietke nesprávneho právného posúdenia odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (k tomu pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 7Cdo/7/2010). Uvedený odvolací dôvod však nebol naplnený.

24. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti, nachádzajúcej sa v kat. území V., Obec V., okres I., zapísanej na LV č. XXX, ako parcela Registra „C“, č. XXX/X - ostatné plochy o výmere 1 000 m². Parcela nie je zaťažená žiadnym vecným bremenom. V katastri nehnuteľností sa nenachádza záznam o vzniku vecného bremena. Žalobca nadobudol pozemok od svojej matky A. L.Č., na základe darovacej zmluvy. Žalovaný, teda obec užíva predmetnú nehnuteľnosť ako športový areál - futbalové ihrisko bez toho, aby poskytoval žalobcovi ako výlučnému vlastníkovi akékoľvek plnenie za užívanie. Žalobca si uplatňuje náhradu za užívanie pozemku žalovanou za obdobie od 21.08.2016 do 20.08.2018. V danom čase bol žalobca vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, a preto i odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie tak, ako to uviedol v dôvodoch svojho rozhodnutia, že aktívna legitímácia žalobcu je daná. Nepochybne na úkor žalobcu dochádzalo k bezdôvodnému obohateniu. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že námietka premlčania vznesená žalovanou nie je dôvodná. Žalobca si v zmysle ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka uplatnil právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, teda jeho nárok nie je premlčaný.

25. K tomu odvolací súd uvádza, že zákon č. 66/2009 Z.z. nadobudol platnosť dňa a 28.02.2009 a účinnosť 01.03.2009, okrem článku I., II. a III., ktoré nadobudli účinnosť dňa 01.07.2009. Ustanovenie § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. je zaradené pod článok I. Preto nadobudol účinnosť dňom 01.07.2009. Uvedený zákon upravuje vlastnícke vzťahy k pozemkom pod stavbami vo vlastníctve obcí a pozemkov, ktoré sú vo vlastníctve iných osôb ako obcí. Zákon sa vzťahuje aj na pozemky, kde je umiestnený športový areál. Z ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. vyplýva, že ak ku dňu účinnosti tohto zákona neexistovalo zmluvne dohodnuté iné právo medzi vlastníkom stavby a vlastníkom pozemku, vzniká vo verejnom záujme vecné bremeno vlastníka pozemku pod stavbou. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne zistil, že ku dňu účinnosti tohto zákona existovala medzi vlastníčkou pozemku Alžbetou L. a žalovanou, nájomná zmluva na prenájom týchto pozemkov na dobu neurčitú s výpovednou 6 mesačnou dobou. To, že od 01.07.2009 uplynula výpovedná doba, nemá vplyv na to, že právny vzťah, konkrétne nájomný, tu reálne uzatvorený bol.

26. Zákon č. 66/2009 Z.z. rešpektuje úpravu takýchto vzťahov. Pokiaľ by však súkromná úprava takýchto vzťahov ku dňu účinnosti zákona neexistovala, tento „nelegálny vzťah“ sa nahrádza vzťahom vyplývajúcim „ex lege“ vzniknutým vo verejnom záujme, a to zriadením vecného bremena. V danom prípade ale vecné bremeno medzi právnou predchodkyňou žalobkyne a žalovanou nevzniklo. Tým, že nájomný vzťah k 31.12.2009 sa skončil po uplynutí výpovednej doby, od 1.1.2010 tento vzťah nemal ani zákonnú a ani súkromnú formu úpravy. Preto žalovaná užívala tieto nehnuteľnosti tak, ako to zistil prvoinštančný súd bez právneho dôvodu.

27. Žalobca má skutočne za užívanie pozemkov žalovanou právo na primeranú náhradu. Bolo by v rozpore s ustanoveniami Občianskeho zákonníka o ochrane vlastníctva, konkrétne s ust. § 126 aj Ústavou Slovenskej republiky, konkrétne článku 20, aby žalovaná obec, hoci aj vo verejnom záujme užívala pozemok žalobcu, bez akejkoľvek náhrady. Čo sa týka výšky tejto náhrady, táto má byť primeraná. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 42/2015 zo dňa 12.10.2016, v ktorom sa uvádza právny názor k primeranosti náhrady pri nútenom obmedzení vlastníckeho práva, s ktorým odvolací súd pne súhlasí na rozdiel od „primeranej náhrady“, ktorá sa pri vyvlastnení poskytuje spravidla jednorazovo, pri nútenom obmedzení možno uvažovať o pravidelných platbách „primeranej náhrady“ počas trvania núteného obmedzenia. Týka sa to predovšetkým takých obmedzení práv vlastníka, v ktorých prípade možno dôvodne očakávať trvanie obmedzujúceho zásahu po dlhší čas. Aj tam, kde sa pri zavedení obmedzenia nepredpokladalo dlhodobé trvanie obmedzujúceho zásahu, no v skutočnosti k takému zásahu došlo, je ústavný dôvod na priznanie opakujúcich sa dávok primeranej náhrady. V súlade s čl. 20 ústavy, vykonaný zásah do práva pokojne užívať svoj majetok, musí zachovávať spravodlivú rovnováhu medzi potrebami verejného záujmu na obmedzení vlastníctva a požiadavkami ochrany základného práva jednotlivca vlastníť majetok a čerpať z neho majetkový prospech. Podmienky, za akých sa náhrada poskytuje, majú zásadný význam pre nastolenie spravodlivej rovnováhy, ktorá sa musí rešpektovať pri určení obmedzujúceho opatrenia tak, aby obmedzujúci vlastník nekládol na obmedzeného vlastníka neprimeranú záťaž. Obmedzenie vlastníckych práv vlastníka sa musí udiť spôsobom, ktorý je v rozumnom pomere k povahe a hodnote obmedzujúcich opatrení. Neposkytnutie náhrady alebo poskytnutie náhrady, ktorú nie je primeraná povaha a rozsahu zásahu do vlastníctva, je v rozpore s princípmi materiálneho právneho štátu. Zároveň pri obmedzovaní práv vlastníka nie je možné robiť rozdiely podľa povahy verejného záujmu, kvôli ktorému sa právne postavenie vlastníka obmedzuje. Legalizovaný zásad determinuje priznanie jednorazovej alebo opakovanej náhrady ako primeranej náhrady. Povinnosťou zákonodarcu je posúdiť obe ústavou prípustné formy primeranej náhrady ako odškodnenia za konkrétny zásah a jeho povahu, ktorá sa prejavuje intenzitou a dĺžkou obmedzujúceho zásahu do vlastníctva. Ak zákonodarca vyhodnotí okolnosti prípadu nesprávne alebo ak sa nimi vôbec nezaoberá, výsledkom jeho chýb môže byť zákon odporujúci ústave v dôsledku nesplnenia podmienky primeranej náhrady za zásah do právneho postavenia vlastníka. Zhodný výsledok môže zaznamenať orgán aplikácie práva, ak v medziach svojho uváženia rozhodne o náhrade, aká bude primeraná. “

28. Súd prvej inštancie vychádzal z primeranej výšky nájomného stanoveného na základe znaleckého posudku znalca Q.. Y., podľa ktorého bola výška nájmu za susediaci pozemok rovnej plochy bonity a využitia za rok 2014 vo výške 2.126,- Eur, teda 5,8247 Eur*365 dní, a znaleckého posudku Technickej univerzity Košice za rok 2014 vo výške 2.050,- Eur, teda 1.025,- Eur za 1. polrok*2. Zohľadňoval výšku nájmu za rok 2014, ako najbližšie obdobie k obdobiu, za ktoré má byť poskytnutá náhrada v tomto konaní. Konštatoval, že návrh na vykonanie dokazovania ohľadom výšky nájomného za žalované obdobie od 21.08.2016 do 20.08.2018 strany nepodali, preto mu neostávalo nič iné, ako vychádzať z listinných dôkazov predložených do spisu. Priznanie takejto náhrady sa mu nejavilo byť nespravodlivým za situácie, že v danom mieste nedošlo v priebehu 2-3 rokov k takej výraznej zmene podmienok pre výpočet nájomného, či už smerom k jeho zvýšeniu alebo k zníženiu, tak aj prípadné ďalšie znalecké dokazovanie, by zjavne nebolo účelné vzhľadom k výške trov vznikajúcich so znaleckým dokazovaním. Súd prvej inštancie poukazoval aj na závery znaleckého posudku od Technickej univerzity Košice, z ktorého vyplýva, že najmenšie a tolerovateľné rozdiely medzi kontrolným znaleckým posudkom vypracovaným Technickou univerzitou Košice a kontrolnými znaleckými posudkami vykazuje práve Znalecký posudok Q.. Y. č. 176/2016. Rozdiely medzi týmito posudkami sú iba vo veľkosti zvolených, respektíve vyrátaných vstupných hodnôt, konštant, respektíve premenných vystupujúcich v použitej metodiky výpočtu VŠH samotného pozemku, ako aj vo výpočte VŠH nájmu za prenájom pozemku. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že nezohľadnil závery znaleckého posudku znalca Ing. N., keďže predmetný znalecký posudok nerieši otázku výšky nájomného, ale všeobecnej trhovej hodnoty nehnuteľnosti. Rovnako súd

prvej inštancie konštatoval, že nemohol vychádzať ani zo znaleckého posudku znalca Q.. N., lebo znalecký posudok sa týkal prednostne výpočtu náhrady za vecné bremeno. Žalobca v odvolaní namieta nesprávnosť výpočtu náhrady súdom prvej inštancie z dôvodu, že mal súd prvej inštancie v konaní jasne a nespochybniteľne preukázané, že smerodajnými faktormi pre určenie výšky náhrady za užívanie nehnuteľností sú hodnota tejto nehnuteľnosti spojená s premisou, o ktorú sa opiera aj súdna prax, a to že odplata za užívanie cudzej nehnuteľnosti bez právneho dôvodu zodpovedá 10% z hodnoty nehnuteľností ročne. S týmto názorom odvolací súd plne súhlasí, a preto považuje odvoláciu námietku žalobcu v tomto smere za opodstatnenú. Súd prvej inštancie sa skutočne v odôvodnení rozsudku opomenul vyporiadať s argumentáciou žalobcu predostretou v prvoinštančnom konaní v zmysle ktorej žalobca opiera opodstatnenosť uplatneného nároku, čo do výšky požadovaného peňažného plnenia 2,50 eur/1m²/1 rok ustálenú súdnu prax všeobecných súdov. I odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudky Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co/447/2012 zo dňa 28.03.2013, i Krajského súdu v l.e sp.zn. 2Co/161/2015 zo dňa 25.05.2016, ktoré sa pri posudzovaní primeranosti odplaty za bezdôvodné obohatenie opierali o znalecký posudok vypracovaný za účelom zistenia ceny pozemku pri predaji, pričom odplata bola určená vo výške 10% z tejto kúpnej ceny ročne. Zároveň odvolací súd odkazuje aj na rozsudok Krajského súdu v l.e vo veci sp.zn. 6Co/32/2019, s ktorého obsahom polemizujú obe strany sporu. Možno však prisvedčiť žalobcovi, že v tomto konaní odvolací súd konštatoval, že pri výške náhrady za užívanie cudzej nehnuteľnosti je potrebné zohľadniť trhový aspekt, pričom svoje úvahy oprel aj o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý potvrdil dominantnú rolu trhu pri stanovení primeranosti náhrady za zaberanie pozemkov vlastníkom. Zároveň odvolací súd konštatuje, že tak ako to uviedol žalobca v odvolaní v obdobných veciach, čo do skutkového stavu a právneho posúdenia veci, považovali súdy za primeranú náhradu za užívanie nehnuteľností, čo do susediacich pozemkov k pozemku žalobcu sumu vo výške 2,50 Eur/1 m²/1 rok. Je to skutočne tak, čo do rozhodnutia Okresného súdu l. zo dňa 10.07.2019 č.k. 24C/144/2016 - 251, i rozsudku Okresného súdu l. zo dňa 14.02.2019 č.k. 16C/59/2016-202. Žalobca vychádzal z toho, že uvedené závery nielen osvedčujú správnosť aplikácie Znaleckého posudku č. 138/2015 znalca Q. N., ale aj umocňujú závery o primeranosti žalobcom uplatňovaného nároku vo výške 2,50 eur/1 rok/1 m². Výška náhrady za 1 m², stanovená znalcom Ing. Z. Y. v Znaleckom posudku č. 176/2016 je však tak, ako tvrdí žalobca skutočne takmer totožná so sumou 1/10 zo všeobecnej hodnoty nehnuteľnosti žalobcu, ktorá skutočnosť, i podľa názoru odvolacieho súdu potvrdzuje primeranosť náhrady požadovanej žalobcom vo výške 2,50 Eur/1 m²/1 rok. Podľa názoru odvolacieho súd cena uplatnená žalobcom je primeraná a odrážajúca vzostup cien na trhu za žalované obdobie. Výška náhrady za 1m² ročne stanovená znalcom Q.. Z. Y., v znaleckom posudku č. 176/2016 je takmer totožná so sumou 1/10 zo všeobecnej hodnoty nehnuteľností žalobcu. Táto skutočnosť tak spolu s vyššie spomínanými rozhodnutiami súdu prvej inštancie a súdnou praxou, jednoznačne potvrdzuje primeranosť náhrady požadovanej žalobcom vo výške 2,50 Eur/1 m²/1 rok. Preto odvolací súd vstúpil do hodnotiacej úvahy súdu prvej inštancie, ktorá iba čo do výšky priznanej náhrady nebola správna. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď sa nezaoberal cenou náhrady v súvislosti so zriadením vecného bremena, pretože predmetom konania taký nárok nebol. Vecné bremeno nevzniklo. odvolacia námietka žalovaného, že mal súd prvej inštancie zohľadniť predložený znalecký posudok znalca Q.. N., preto nie je dôvodná. Vo vzťahu k iným súdom prvej inštancie v rozsudku spomenutým rozhodnutiam, v ktorých mal čerpať právne východiská pre svoje vlastné právne posúdenie sporu, a neboli v čase rozhodovania súdu prvej inštancie právoplatné, odvolací súd uvádza, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu už jedna vec bola právoplatná a ďalšia prejednávaná odvolacím súdom.

29. Zo znaleckého posudku č. 176/2016 znalca Q.. Z. Y. vyplýva, že jednotná hodnota pozemku je 23,87 Eur/1m². Znalec oceňoval nehnuteľnosť susediacu, t.j. parcelu č. XXX/5 zapísanú na LV č. XXX, kat. územie V.. Znalec Q.. K. N. stanovil hodnotu pozemku na 25,75 Eur/1 m², pričom znalec Q.. Z. Y. sa zaoberal výškou nájmu za obdobie od 01.01.2014 do 30.06.2014 a znalec Q.. K. N., tak ako už odvolací súd konštatoval vyššie všeobecnou hodnotou vecného bremena práva trvalého záberu v časti pozemkov. Medzi inými aj pozemku žalobcu, parcela č. XXX/X o výmere 1 000 m². Zo znaleckého posudku č. 33 vypracovaného Technickou univerzitou v R., ktorý bol vypracovaný v konaní sp.zn. 9C/195/2014 vyplýva, že všeobecná hodnota pozemku parcela č. XXX/X je 25.600,- Eur, pričom sa jedná tiež o pozemok o výmere 1 000 m². Preto odvolací súd znova konštatuje, že podľa jeho názoru cena uplatnená žalobcom je primeraná a odráža vzostup cien na trhu. V danom čase a na danom mieste v tejto súvislosti odvolací súd znova poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 42/2015 zo dňa 12.10.2016, v ktorom sa uvádza právny názor k primeranosti náhrady pri nútenom

obmedzení vlastníckeho práva. v ktorom sa uvádza právny názor k primeranosti náhrady pri nútenom obmedzení vlastníckeho práva.

30. Súd prvej inštancie čo do trov konania rozhodol podľa zásady úspechu. K odvolacej námietke žalovaného, čo do aplikácie ust. § 257 C.s.p. pri rozhodovaní o náhrade trov konania, odvolací súd konštatuje, že takýto postup v prejednávanej veci nie je dôvodný. Za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať ani to, že žalovaný je obcou. Táto jednoznačne popierala svoju zodpovednosť, popierala vznik zodpovednosti za bezdôvodné obohatenie na strane jednej, a taktiež odmietala akúkoľvek alternatívu riešenia sporu okrem zamietnutia žaloby. Odvolacia námietka žalovaného preto nie je dôvodná.

31. Podľa konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu žalovaného, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

32. Súd prvej inštancie sa správne vyporiadal s otázkou aktívnej legitímácie žalobcu s otázkou, že nárok nie je premlčaný, i s otázkou, že sa jedná o opakovanú náhradu, nie náhradu jednorazovú. Nesprávne však vypočítal výšku náhrady. Preto odvolací súd tak ako bolo konštatované už vyššie vstúpil do jeho hodnotiacej úvahy. Zároveň zobral do úvahy aj rozhodnutia, tak súdu prvej inštancie ako aj odvolacieho súdu vo veciach náhrady za bezdôvodné obohatenia týkajúce sa susediacich pozemkov.

33. Odvolací súd z dôvodov uvedených vyššie rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 C.s.p. zmenil a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.000,- Eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z tejto sumy od 21.08.2018 do zaplataenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd zmenil rozsudok i čo do výroku o trovách konania, a priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnej žalovanej v rozsahu 100% s tým, že o ich výške bude rozhodnuté po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením (§ 255 ods.1 C.s.p.). Prečo neprihliadol na námietku žalovanej o možnosti aplikácie § 257 C.s.p. odvolací súd zdôvodnil v bode 30.odôvodnenia.

34. Odvolací súd zamietol návrh žalovaného na prerušenie odvolacieho konania. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje napríklad na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. I.ÚS 3/00, a ďalšie z ktorých vyplýva, že prebiehajúce dovolacie konanie v inej veci nie je samo o sebe dostatočnou bázou pre prerušenie konania postupom podľa § 164 C.s.p. S týmto názorom sa odvolací súd plne stotožňuje.

35. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. Úspešný žalobca má právo na náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k neúspešnej žalovanej v plnom rozsahu. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 C.s.p.). Ani v odvolacom konaní nemožno aplikovať ust. § 257 C.s.p. z dôvodov uvedených v bode 30.odôvodnenia.

36. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.